

<http://www.aficccat.org/spip.php?article12644>

Acords sobre 'Qüestió nacional: aspectes socials, culturals i lingüístics' del IV Congrés de la CGT de

Lleida, 22, 23 i 24 de maig de 1992

Date de mise en ligne: dijous 19 d'octubre de 2017
**realitzat del 22 al 24
de 1992 a Lleida**

- Actualitat - Notícies -

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

*Per tal de complementar els acords 'Autonomia, nacionalisme i CNT. Resolució del II Congrés de la CNT (ara CGT) de Catalunya. Barcelona, 9 - 10 de novembre de 1985', que ja vam publicar en el web de CGT Catalunya (<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article9521>), publiquem ara els **acords sobre 'Qüestió nacional: aspectes socials, culturals i lingüístics' del IV Congrés de la CGT de Catalunya, realitzat del 22 al 24 de maig de 1992 a Lleida**, uns acords que, tenint en compte la situació que s'està vivint a Catalunya en aquests moments, són d'una vigència i una actualitat inqüestionables.*

QÜESTIÓ NACIONAL: ASPECTES SOCIALS, CULTURALS I LINGÜÍSTICS

▶ INTRODUCCIÓ

La Resolució sobre autonomia i nacionalisme aprovada en el Congrés de Catalunya de 1985 plantejava unes bases generals sobre la qüestió, que considerem plenament vigents com a directrius de l'acció del sindicat en aquesta matèria.

Una primera resolució que hom proposa, doncs, a aquest Congrés, és la ratificació de la Resolució de novembre de 1985 com a marc vigent pel que fa a la línia de la CGT respecte a la qüestió nacional en general, i la catalana en particular. Així mateix, ratificar les propostes d'acció directa que acompanyaven l'esmentada resolució, en tant que objectius sobre els que cal encara seguir treballant.

Tanmateix, cal concretar el sentit d'aquest marc, en funció de l'actual situació i de les perspectives futures, ja que el nostre sindicat, per tal d'acomplir la seva vocació d'ocupar un espai capdavanter en la lluita de les classes populars per la seva emancipació, necessita traduir en una línia d'acció social i política concreta els principis generals aprovats en el passat Congrés.

En efecte, la tradició de catalanisme popular desenvolupada per alguns dels més importants militants de la Confederació -com ara Salvador Seguí o Joan Peiró-, la convicció que la tasca de la CGT com a sindicat transformador ha d'abastar tots els aspectes de la lluita popular, així com la nostra decidida contribució a la normalització i al redreçament del nostre país des de l'òptica de la defensa dels interessos de les classes populars, cal que inspirin l'actuació de la Confederació.

▶ EL MARC POLÍTIC I LA QÜESTIÓ NACIONAL

Després de més de deu anys de vigència de la Constitució Espanyola i de l'Estatut d'Autonomia, el nostre poble no ha assolit encara els objectius de llibertat i democràcia que inspiraren la lluita contra l'anterior règim.

El sistema social i polític derivat de la reforma política, s'ha mostrat incapaç de fer avançar el procés d'autogovern cap a la plena sobirania nacional, i incompatible amb un projecte de societat igualitària i ecològica.

La política seguida pel Govern Central i pel Govern de la Generalitat, ambdues en plena consonància de fons, ha aguditzat els problemes ecològics del nostre territori, ha accentuat les desigualtats socials en el sí de la nostra societat, i ha augmentat la dependència de la nostra economia de la inversió i la indústria multinacionals.

El contingut d'aquesta política i l'absència de veritable poder polític en les institucions autonòmiques impedeix a aquestes la solució de les demandes socials més significatives, palesant doncs, de forma clara, un esgotament de

les possibilitats de l'actual marc jurídic-polític i la necessitat de canviar-lo sobre la base d'un nou projecte nacional.

En efecte, l'anomenada Transició democràtica, com a conseqüència d'una reforma i no d'una ruptura política amb el règim anterior, ha institucionalitzat, sota forma democràtica, una doble opressió: social, ja que consagra un sistema de desigualtat i de no democràcia econòmica, i nacional, ja que no reconeix la sobirania nacional al nostre poble, ni contempla la possibilitat que aquest pugui exercir el dret a l'autodeterminació. La Constitució i l'Estatut d'Autonomia en són la base jurídic-política. D'aquesta manera l'actual marc jurídic-polític espanyol conculca un dret fonamental de tots els pobles i nacions, recollit en els principals textos del dret internacional.

El protagonisme i responsabilitat d'aquest Pacte d'Estat corresponen no només a les forces centralistes, sinó també a les classes dominants catalanes.

Les paraules de Salvador Seguí en el seu discurs a l'Ateneu de Madrid de 1919, ressonen, doncs, avui amb plena actualitat:

..."Nosaltres, ho dic aquí, a Madrid, i si convé a Barcelona, som i serem contraris a aquests senyors que pretenen monopolitzar la política catalana, no per assolir la llibertat de Catalunya, sinó per poder defensar millor els seus interessos de classe i sempre amatents a malmetre les reivindicacions del proletariat català. I jo us puc assegurar que aquests reaccionaris que s'autoanomenen catalanistes, com el que més, temen el redreçament nacional de Catalunya, en el cas que Catalunya no els restés sotmesa... En canvi, nosaltres els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi perdriem res, ans al contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens fa por..."

Efectivament, l'objectiu dels que lluitem per l'emancipació del nostre poble cal que sigui la ruptura i superació d'aquest Pacte d'Estat, en el doble terreny nacional i social, així com la consecució de l'hegemonia cultural, social i política de les classes populars.

Davant d'aquesta realitat, creiem imprescindible desenvolupar i implantar un projecte nacional alternatiu basat en un model democràtic de societat solidària i igualitària. Un model de societat en que prenguin veritable cos i existència els valors col·lectius enfront de l'individualisme consumista, en que el model de desenvolupament esdevingui autònom i ecològic enfront de la dependència i la destrucció de la terra, en què la democràcia sigui realment participativa, en què la sobirania nacional del nostre poble substitueixi la dominació de l'Estat.

En aquest nou projecte l'Autodeterminació, en tant que aprofundiment de la democràcia, és avui una reivindicació i un objectiu fonamentals.

L'exercici de l'Autodeterminació, en el marc d'un nou projecte nacional, cal que vagi acompanyat d'una nova forma d'entendre la política i la societat, basada en l'autoorganització permanent de les classes populars; en la participació directa dels ciutadans i ciutadanes en tots els afers que afecten la vida col·lectiva; en la superació d'una falsa democràcia que redueix i limita la participació política al vot; en la cultura política de la mobilització.

L'autodeterminació és, abans que res, l'autoafirmació de sobirania d'un poble i, com a primera conseqüència d'aquesta, l'autoorganització i l'autogestió col·lectives per tal de fer front als problemes socials, econòmics, ecològics, culturals i polítics.

Aquest plantejament reprèn i actualitza la tradició federalista, com una de les aportacions més rellevants i singulars de la tradició llibertària i anarcosindicalista, de la que la CGT pren bona part del seu ideari i de la seva filosofia d'actuació.

Quan l'anarquisme català es diu, doncs, enemic de la política, no és per tal de prendre posicions apolítiques, sinó per tal de criticar el politicisme que desvirtua el potencial revolucionari dels moviments socials. L'utòpic, per al projecte llibertari, és la pretensió que el simple parlamentarisme, que d'altres reivindiquen des d'un suposat realisme, pot ser el motor de transformacions profundes en la societat. La prioritat és salvaguardar i servir l'autonomia individual contra l'autoritat, la de les classes populars contra les classes dominants, la de la societat contra l'Estat.

El concepte d'autodeterminació que reivindiquem correspon, doncs, plenament al nucli fonamental de la tradició llibertària: un pas fonamental en la destrucció de l'Estat i en l'autoorganització federal dels pobles.

Aquests plantejaments prenen la seva font en els propis orígens del pensament anarquista.

Bakunin defensa explícitament l'autodeterminació nacional en la seva obra "Federalisme, socialisme i antiteologisme":

..."Volem plena llibertat per a totes les nacions, amb el dret a una plena autodeterminació per a cada poble... Del fet que un país hagi format part d'un Estat, malgrat que s'hi hagués agregat lliurement, no es desprèn de cap manera l'obligació de restar sempre associat a aquest Estat. Cap obligació perpètua podria ser acceptada per la justícia humana... i no reconeixem mai altres drets ni altres deures que els que es funden en la llibertat..."

Tanmateix, la tradició anarquista impulsada per Bakunin o pel mateix Proudhon, planteja també l'oposició a la creació d'un Estat-Nació. Per tal que la nació visqui lliure cal la desaparició de l'Estat, només així serà possible que el poble resti lliure de la màquina de poder burocràtica i militar.

El nostre concepte d'autodeterminació s'inserta, doncs, en aquesta tradició llibertària, federalista i antiestatista. La seva base és el principi de lliure organització popular. Un cop subvertit l'ordre autoritari, cal que el poble s'autoorganitzi en base a la lliure federació de municipis, comarques i nacions solidàries.

Com hem dit, però, més amunt, el dret d'autodeterminació no pot ser exercit sense un subjecte col·lectiu facultat per a exercir-lo, sense un poble sobirà. L'actual marc polític espanyol i el futur marc europeu no reconeixen al poble català aquesta sobirania i, per tant, la facultat d'exercir el dret d'autodeterminació i a elegir lliurement les seves pròpies formes d'organització social, política i econòmica.

Les paraules de Joan Peiró a "La Tierra" (Madrid 1932) il·lustren encara aquesta realitat:

..."Aquí està l'Estatut de Catalunya...; han estat els dos segles de submissió sota el jou de magistrats i militars incapaços de comprendre l'ànima dels catalans, els que crearan aquest estat passional que culmina amb la mesquina donació d'un Estatut, que ni tan sols arriba a aquell que fou elaborat en les muntanyes de Núria i que dóna encara molta menys satisfacció als anhels federalistes de l'esperit català..."

La realització del nostre projecte federalista demana, doncs, la ruptura prèvia amb l'actual marc estatal. El procés de lluita per aquesta ruptura i el seu assoliment deslliuraran el poble català de les trabes que li impedeixen autoorganitzar-se, a la vegada que esdevindran l'escenari en que aquest podrà experimentar noves formes d'organització política, social i econòmica de caràcter alternatiu.

Per tal que aquests objectius siguin plenament assolits cal un capgirament radical de l'actual situació política. Això només serà possible sobre la base d'un llarg procés de sensibilització i mobilitzacions populars i de la consolidació d'un contrapoder social i polític capaç de conduir una situació de canvi popular a l'Estat, de signe alternatiu i democràtic.

En aquest terreny el sindicalisme i la lluita nacional no apareixen com a contradictoris sinó com a indisociables. Conjuntament defineixen un àmbit social i polític on realitzar la confluència de moviment obrer i moviment popular sota un objectiu comú: l'emancipació col·lectiva (nacional) i social del nostre poble.

► MARC D'ACTUACIÓ SOCIAL I POLÍTICA DE LA CGT EN RELACIÓ A LA LLUITA NACIONAL

Tot i les reformes polítiques dels últims anys, el nostre poble no solament no ha assolit els objectius d'autodeterminació que des de sempre han format part de les seves lluites d'alliberament, sinó que, a més, pel seu caràcter de miratge democràtic, aquestes reformes han dut a una acceptació conformista de l'actual marc jurídic-polític, com si aquesta fos l'única estructura possible d'assolir.

Davant la necessitat de sortir d'aquesta situació, s'imposa unir tots els esforços per superar els models limitadors de les nostres llibertats individuals i col·lectives, i posar les condicions per tal que el dret d'autodeterminació comenci a ser exercit en els fets, com a pas imprescindible per obtenir el reconeixement de la plena sobirania del poble català.

En aquesta línia, la CGT treballarà al costat d'aquelles persones, col·lectius i moviments compromesos en la recerca d'una societat participativa i de democràcia directa; que afavoreixi la plena igualtat social i econòmica; que satisfaci els drets i les reivindicacions de les classes populars; amb un desenvolupament autònom, solidari i ecològic; antimilitarista i no patriarcal; integrada de tota la nació catalana; no discriminatòria per raons d'origen o d'opció; i de cooperació plena en el marc d'unes noves relacions entre els pobles.

La CGT parteix d'una concepció de la política i de la societat basada en l'autoorganització col·lectiva i en la participació directa i permanent dels ciutadans i ciutadanes en tots els àmbits de la seva vida; en la superació, per tant, d'una concepció de la democràcia que redueix i limita la participació a les eleccions i al vot; en la cultura política que es manté creativa en la mobilització.

Per això, la CGT fomentarà la participació popular i desenvoluparà estructures d'autoorganització i de control respecte els àmbits de decisió política i econòmica, especialment a nivell municipal. Estenent-la a tot el procés polític i econòmic, des de la gestió pública, a l'empresa i als àmbits del consum i dels serveis socials i culturals. Hom concep aquestes formes d'autoorganització com a elements del desplegament de la sobirania del poble català, que li han de permetre l'accés al poder polític i econòmic.

La CGT, defugint el nacionalisme com a ideologia, concep la lluita per la sobirania nacional com a lluita política popular, sobre la base del respecte a la diversitat d'identitats i a la igualtat en la ciutadania, per a tots els individus. Així com en la construcció d'una cultura catalana d'arrel popular i enriquida per la pluralitat d'aportacions derivada de la diversitat d'origens dels seus ciutadans i ciutadanes.

Així mateix, la CGT s'esforçarà per fer que la llengua catalana assoleixi un ús normal en tot el territori nacional català, és a dir, que constitueixi la llengua comuna i vehicular de relació social, política, econòmica i cultural.

La CGT lluitarà per tal que el poble català assoleixi la plena sobirania política, trencant l'actual marc jurídic-polític i en un marc democràtic en el qual es garanteixin i respectin els drets individuals i col·lectius de tots els ciutadans i ciutadanes sense restriccions de cap mena.

La CGT serà solidària amb el desenvolupament de la lluita per l'autodeterminació a nivell de tots els Països Catalans, actualment fragmentats i amb processos socials i polítics diferenciats. Treballarà, doncs, per tal d'enfortir les relacions entre els diferents països des de la realitat específica de cadascun, lluitant per la superació de les

legislacions, ideologies i polítiques que impedeixen avançar cap a la vertebració social, cultural i política necessària per a la construcció i consolidació d'una realitat i d'un projecte nacional comuns.

La CGT lluitarà per un veritable internacionalisme solidari, que cal diferenciar clarament de l'interestatisme regnant. Això requereix la solidaritat amb les lluites d'emancipació dels pobles orpimits pels actuals estats-nació, construïts sobre la base de la dominació i la força, en el camí de la construcció d'un nou ordre internacional basat en la lliure federació de pobles lliures i iguals en drets.

La CGT participarà de totes aquelles iniciatives coherents amb els plantejaments de la present ponència i a tots els nivells i àmbits de l'acció social i política, defugint les aliances i els pactes estables amb tota mena d'organitzacions que s'allunyin d'aquests plantejaments. Així mateix, defugirà aquelles iniciatives que pretenguin situar la lluita nacional en el marc de propostes de caràcter interclassista i legitimadores de l'actual model de relacions socials.

La CGT contribuirà a la reflexió i pràctiques col·lectives orientades a cercar noves formes d'organització social, econòmica i política de la societat, mitjançant les quals el poble català pugui exercir la seva sobirania i el seu dret a la independència, superadores del model que avui representen els actuals estats-nació.

La CGT adaptarà progressivament les seves estructures per tal que esdevinguin funcionals per a l'assoliment de les propostes de la present ponència. Així mateix inclourà aquests plantejaments en la seva acció sindical a tots els nivells.

* *Podeu llegir tots els acords del IV Congrés de la CGT de Catalunya a l'enllaç*
http://cgtcatalunya.cat/IMG/pdf/iv_congres_cgtc_22-23-24.5.92_lleida.pdf

Lleida, 22, 23 i 24 de maig de 1992

6.4. QÜESTIÓ NACIONAL: ASPECTES SOCIALS, CULTURALS I LINGÜÍSTICS

INTRODUCCIÓ

La Resolució sobre autonomia i nacionalisme aprovada en el passat Congrés de Catalunya de 1985 planteja una línia general sobre la qüestió, que es desenvolupa plenament vigent sota a direcció de l'acció del sindicat en aquesta matèria. (Veure annex).

Una primera resolució que hem proposat, doncs, a aquest Congrés és la ratificació de la Resolució de novembre de 1985 sota a març vigent pel que fa a la línia de la CGT respecte la qüestió nacional en general, i a Catalunya en particular. Així mateix, utilitzar les propostes d'acció directa que acompanyaven l'esmentada resolució, en tant que objectiva sobre els que cal encara seguir treballant.

Tanmateix, cal concretar el sentit d'aquest març, en funció de l'actual situació i de les perspectives futures, ja que el nostre sindicat, per tal d'acomplir la seva vocació d'organitzar un eixpi capdamunt en la línia de les classes populars per la seva consciència, necessita treballar en una línia d'acció social i política concreta els principis generals aprovats en el passat Congrés.

En efecte, la tradició de canvi social popular desenvolupada per alguns dels més importants militants de la Confederació -com ara Salvador Sagaló o Joan Pardo-, la convicció que la base de la CGT com a sindicat transformador ha d'abastar tota la classe popular, així com la nostra decisió contribuïm a la normalització i al redreçament del nostre país des de l'òptica de la defensa dels interessos de les classes populars, cal que impliqui l'actuació de la Confederació.

EL MARC POLÍTIC I LA QÜESTIÓ NACIONAL

Després de més de dos anys de vigència de la Constitució Espanyola i de l'Estatut d'Autonomia, el nostre poble no ha assolit encara els objectius de llibertat i democràcia que inspirava la lluita contra l'autoritarisme.

El sistema social i polític derivat de la reforma política, s'ha mostrat incapaç de fer avançar el projecte d'autogovern cap a la plena sobirania nacional, i incompatible amb un projecte de societat igualitària i ecològica.

La política seguida pel Govern Central i pel Govern de la Generalitat, ambdous en plena concordança de fons, ha agudat els problemes ecològics del nostre territori, ha accentuat les desigualtats socials en el si de la nostra societat, i ha augmentat la dependència de la nostra economia de la inversió i la indústria multinacionals.

El creixent d'agenda política i l'absència de veritable poder polític en les institucions autonòmiques impedeix a aquestes la solució de les demandes socials més significatives, polítics, doncs, de forma clara, un engrandiment de les possibilitats de l'actual marc jurídic-polític i la necessitat de canviar-lo sobre la base d'un nou projecte nacional.

En efecte, l'actualitzada transició democràtica, com a reconeixement d'una reforma i no d'una ruptura política amb l'autoritarisme, ha institucionalitzat, sota forma democràtica, una doble opressió social, ja que conserva un sistema de desigualtat i de no democràcia econòmica, i nacional, ja que no reconeix la sobirania nacional del nostre poble, ni contempla la possibilitat que aquest poble exerceix el dret a l'autodeterminació. La Constitució i l'Estatut d'Autonomia en són la base jurídica política. D'aquesta manera l'actual marc jurídic-polític comprèn un dret fonamental de tots els pobles i nacions, recollit en el principi bàsic del dret internacional.

El protagonisme i responsabilitat d'aquest País d'Estat corresponen no només a les forces centralistes, sinó també a les classes dominants catalanes.

Les paraules de Salvador Sagaló en el seu discurs a l'Ateneu de Madrid de 1979, ressonen, doncs, avui amb plena actualitat:

"Nosaltres, ho dic sagaló, a Madrid, i al carrer a Barcelona, nos i serem contraris a aquests autors que pretensen instaurar la política catalana, no per assolir la llibertat de Catalunya, sinó per poder defensar millor els seus interessos de classe i sempre anant-se a moltes les reivindicacions de proletariat català. I jo us puc assegurar que aquests funcionaris que s'autodenomenen catalans, són el que més, s'oposen al redreçament nacional de Catalunya, en el que Catalunya no els resulta agraïda... En canvi, nosaltres els treballadors, com sigui que amb una Catalunya independent no hi podríem res, ens al contrari, hi guanyaríem molt, la independència de la nostra terra no ens la pot..."

Efectivament, l'objectiu dels qui lluiten per l'autodeterminació del nostre poble cal que sigui la ruptura i superació d'aquest País d'Estat, en el doble sentit nacional i social, així com la consecució de l'avançament cultural, social i polític de les classes populars.

Després aquesta realitat volem irremediadament desenvolupar i implantar un projecte nacional alternatiu basat en un model democràtic de societat solidària i igualitària. Un model de societat en que prenguem veritable en compte els solars col·lectius i col·lectius de l'individualisme occidental, en que el model de desenvolupament desenvolupem amb nos i ecològic creiem de la dependència i la dominació de la terra, en que la democràcia sigui realment participativa, en que la sobirania nacional del nostre poble substitueixi la dominació de l'Estat.

En aquest nou projecte d'autodeterminació, en tant que aprofundiment de la democràcia, és avui una reivindicació i un objectiu fonamental.

L'exercici de l'autodeterminació, en el marc d'un nou projecte nacional, cal que vagi acompanyat d'una nova forma d'exercici de la política i la societat, basat en l'autoorganització permanent de les classes populars en la participació directa dels ciutadans i ciutadanes en tots els afers que afecten la vida col·lectiva; en la superació d'una línia democràcia que redueix i limita la participació política del vot; en la cultura política de la mobilització.

L'autodeterminació és, a més que res, l'autoafirmació de sobirania d'un poble i, com a primera conseqüència d'aquesta, l'autoorganització i l'autoorganització col·lectives per tal de fer front als problemes socials, econòmics, ecològics, culturals i polítics.

Aquest plantejament respon i actualitza la tradició federalista, com una de les aportacions més riques i vigentes de la tradició llibertària i antiautoritatària, de la que la CGT pren bona part del seu èxit i de la seva filosofia d'actuació.

Quan l'autogovern català es dia, doncs, exercici de la política no és per tal de prendre posicions oportunistes, sinó per tal de criticar el sistema que domina el potencial revolucionari dels agents socials. I també, per al projecte llibertari, és la pressió que el sistema parlamentari, que s'afirma substituïm des d'un aspecte realista, per ser el motor de transformacions profundes en la societat. La prioritat és subvertir i servir l'autonomia individual com a l'autoritat, la de les classes populars contra les classes dominants, la de la societat contra l'Estat.

El concepte d'autodeterminació que reivindiquem correspon, doncs, plenament al mudi fonamental de la tradició llibertària: un pas fonamental en la construcció de l'Estat i en l'autoorganització federal dels pobles.

Aquest plantejament pren la seva font en els propis orígens del pensament anarquista.

Bakunin defineix explícitament l'autodeterminació nacional en la seva obra "Federatsió, socialisme i autòdeterminació":

"Volem plena llibertat per a totes les nacions, amb el dret a una plena autodeterminació per a cada poble. Dal fet que un país hagi format part d'un Estat, no obstant que s'hi hagin anat agafant llibertats, no es desprèn de cap manera l'obligació de restar sempre associat a aquest Estat. Cap obligació política potria ser acceptada per la justícia humana, i no reconeixem mai altres drets ni altres deures que els que es lloquen en la llibertat."

Tanmateix, la tradició anarquista respaldada per Bakunin, o pel marxista Proletari, planteja també l'oposició a la creació d'un Estat-Nació. Per tal que la nació sigui lliure del desajustament de l'Estat, menés així sembla possible que el poble s'extingís de la màquina de poder burocràtica i militar.

El nostre concepte d'autodeterminació s'orienta, doncs, en aquesta tradició llibertària, federalista i orientada. La seva base és el principi de lliure organització popular. Un cop subvertit l'ordre autitari, cal que el poble s'autoorganitzi en base a la lliure federació de municipis, comarques i nacions solidàries.

Com hem dit, però, més avant, el dret d'autodeterminació no pot ser exercit sense un subjecte col·lectiu facultat per a exercir-lo, sense un poble soberà. L'actual marc polític espanyol i el hazer mateix corren per la independència del poble català i aquests sobiranis i, per tant, la facultat d'exercir el dret d'autodeterminació i a elegir lliurement les seves pròpies formes d'organització social, política i econòmica.

Les paraules de Joan Peiró a "La Terra" (Madrid 1933) il·lustren encara aquesta realitat: "Aquí està l'Estat de Catalunya, han estat els dies negres de submissió sota el jou de magistrats i militars incapaces de comprendre l'ànima dels catalans, els que encara aquest estat passional que calenta amb la màquina d'un Estat, que al seu país arriba a aquell que és elaborat en les mentes de Núria i que dona creació a cada moment, cada dia, una nova federació de l'espirit català."

La realització del nostre projecte federalista demana, doncs, la ruptura prèvia amb l'actual marc estatal. El procés de lliure poble que aquesta ruptura i el seu desenvolupament s'orienta el poble català de les trebes que li impedeixen autoorganitzar-se, a la vegada que subvertiran l'ordenari en que aquest poble experimenta noves formes d'organització política, social i econòmica de caràcter lliure.

Per tal que aquests objectius siguin plenament assolits cal un engriment radical de l'actual situació política. Així, només serà possible sobre la base d'un llarg procés de sensibilització i mobilització popular i de la consolidació d'un consens social i polític capaç de consolidar, amb l'autoorganització popular, l'Estat, de signe alternatiu i democràtic.

En aquests terrenys el sindicalisme i la lluita nacional no aprofiten com a instruments sinó que s'indolencen. Conspicua dels seus anhel social i polític en realitzar la mobilització de moviments obrers i treballadors populars sota un objectiu comú: l'emancipació col·lectiva (nacional) i social del nostre poble.

MARC D'ACTUACIÓ SOCIAL I POLÍTICA DE LA CGT EN RELACIÓ A LA LLUITA NACIONAL

Tot i les reformes polítiques dels últims anys, el nostre poble no solament no ha assolit els objectius d'autodeterminació que des de sempre han format part de les seves llibertats

d'lliberament, sinó que, a més, pel seu caràcter de mitjans democràtic, aquestes reformes han dat a una acceptació conformista de l'actual marc jurídic-polític, com si aquesta fos l'única estructura possible d'assolir.

Donant la necessitat de sortir d'aquesta situació, s'imposa entre tots els esforços per separar els esdeveniments de les nacions llibertat individuals i col·lectives, i posar les condicions per tal que el dret a l'autodeterminació col·lectiva no s'aturi en els fets, com a pas imprescindible per obtenir el reconeixement de la plena sobirania del poble català.

En aquesta línia, la CGT treballarà al costat d'aquelles persones, col·lectius i moviments comprometents en la recerca d'una societat participativa i de democràcia directa, que desenvolupi la plena igualtat social i econòmica, que salvagardi els drets i les reivindicacions de les classes populars, amb un desenvolupament sostenible, ecològic, antiliberalisme i no patriarcal, integrat de tota la nació catalana no discriminatòria per raons d'origen o d'opinió, i de cooperació plena en el marc d'unes noves relacions entre els pobles.

La CGT parirà d'una concepció de la política i de la societat basada en l'autoorganització col·lectiva i en la participació directa i permanent dels ciutadans i ciutadanes en tots els àmbits de la seva vida: en la superació, per tant, d'una concepció de la democràcia que reduïa i limita la participació a les eleccions i al vot; en la cultura política que es massi creixia en la mobilització.

Per això, la CGT fomentarà la participació popular i desenvoluparà estructures d'autoorganització i de control respecte als àmbits de decisió política i econòmica, especialment a nivell municipal. Estem en la línia de les grans polítiques i econòmiques, des de la gestió pública, o l'empresa i als àmbits del consum i dels serveis socials i culturals. Hem conceput aquestes formes d'autoorganització com a elements del desenvolupament de la sobirania del poble català, que li hem de permetre l'accessió al poder polític i econòmic.

La CGT, defugint el nacionalisme com a ideologia, reconeg la llibertat per la sobirania nacional com a lliure política popular, sobre la base del respecte a la diversitat d'identitats i a la igualtat en la ciutadania, per a tots els individus. Així com en la construcció d'una cultura catalana d'arrel popular i enllaçada per la pluralitat d'aportacions derivada de la diversitat d'origens dels seus ciutadans i ciutadanes.

Així mateix, la CGT s'esforçarà per fer que la llengua catalana assolís un nivell normal en tot el territori nacional català, és a dir, que constitueixi la llengua comuna i vehiculi de relació social, política, econòmica i cultural.

La CGT lluitarà per tal que el poble català assolís la plena sobirania política, tretant amb l'actual marc jurídic-polític i en un marc democràtic en el qual es garanteixi i recuperi els drets individuals i col·lectius de tots els ciutadans i ciutadanes sense restriccions de cap mena.

La CGT serà solidària amb el desenvolupament de la lluita per l'autodeterminació a nivell de tot el País Català, actualment fragmentats i amb processos socials i polítics diferencials. Treballarà, doncs, per tal d'enfortir les relacions entre els diversos pobles des de la realitat específica de cadascun d'ells per la superació de les legislacions, ideologies i polítiques que impedeixen sorgir cap a la vertebació social, cultural i política necessària per a la construcció i consolidació d'una realitat i d'un projecte nacional comuna.

La CGT lluitarà per un veritable internacionalisme solidari, que cal discernir clarament de l'internacionalisme reganat. Així requereix la solidaritat amb les lluites d'emancipació dels pobles oprimits però actuals entre-nació, construït sobre la base de la dominació i la força, en el camí de la construcció d'un nou ordre internacional basat en la lliure federació de pobles lliures i iguals en drets.

La CGT participà de totes aquelles iniciatives coherentes amb els plantejaments de la present ponència i a tots els nivells i àmbits de l'acció social i política, defensar les aliances i els pactes establerts amb tots els sectors d'organitzacions que s'adhereixen a aquests plantejaments. Així mateix, defensarà aquelles iniciatives que protagonitzin situar la lluita sindical en el marc de propostes de caràcter interclassista i legitimadores de l'actual model de relacions socials.

La CGT contribuirà a la reflexió i pràctica col·lectives orientades a cercar noves formes d'organització social, econòmica i política de la societat, mitjançant les quals el poble català pugui aconseguir la seva sobirania i el seu dret a la independència, superant el model que avui representa el actuals estat-nació.

La CGT adaptarà progressivament les seves estructures per tal que esdevinguin funcionals per a l'assoliment de les propostes de la present ponència. Així mateix impulsarà aquests plantejaments en la seva acció sindical a tots els nivells.